

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **T. B.**, nar., st. příslušnost, místem pobytu, zastoupen JUDr. Denisem Mitrovičem, advokátem, se sídlem Mírové nám. 274, 517 21 Týniště nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2017, č. j. OAM-123/ZA-ZA11-ZA17-2016,

t a k t o:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Tlumočnickovi Ing. Dr. M. B., bytem H. 33, L., se přiznává odměna za tlumočnický úkon a náhrada cestovních nákladů v celkové výši **4307 Kč**, která mu bude vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 20.3.2017, doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2017, č. j. OAM-123/ZA-ZA11-ZA17-2016, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že žalobci se mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Obsah napadeného rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané dne 15. 2. 2016 (doplněné dne 15.2.2016) žalobce sdělil, že se narodil ve městě P., etnicky se cítí jako K.. Vyznává islám, alevitskou větev. Je rozvedený a bezdětný. Přesnou adresu svého posledního pobytu v Turecké republice si přesně nepamatuje, žil ale v městě G. V tomto městě rovněž v minulosti tři roky pobýval na vysokoškolských kolejích. Z vlasti vycestoval autobusem z Istanbulu, kde byl zhruba dva dny před svým odjezdem. Z Istanbulu jel do Bělehradu, odkud letecky cestoval do Frankfurtu nad Mohanem. V Německu následně zažádal o mezinárodní ochranu, po měsíci byl odtud poslán do ČR. Zdravotně je v pořádku. K důvodům, které ho vedou k jeho žádosti o mezinárodní ochranu, sdělil, že jsou politického charakteru a začaly přibližně před dvěma roky. Je K. a alevita, bylo mu vyhrožováno příslušníky strany MHP, tzn. „Vlky“. Pracoval jako kuchař a došlo i k tomu, že byl napaden ve svém zaměstnání. Pokud jde o podrobnosti poskytnutých údajů k žádosti dotyčného, správní orgán odkazuje na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení.

Dne 15. 2. 2016 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to za přítomnosti tlumočníka tureckého jazyka. V průběhu pohovoru žalobce sdělil, že se před dvěma roky zúčastnil agitace kvůli volbám, roznášel letáky, tiskoviny, byl na shromážděních PDP/HDP, díky tomu si ho zřejmě někdo povšiml. Těchto akcí se účastnil společně se svými čtyřmi přáteli. Když se jednou vracel domů ze své práce v městě G., byl napaden, zbit a okraden. Pro časté útoky byl následně nucen po osmi měsících svůj stánek s rychlým občerstvením prodat, to bylo koncem roku 2014. Zhruba měsíc po zavření tohoto svého obchodu s občerstvením si žalobce otevřel obchod nový na jiném místě města G., tentokrát s oblečením. Rok takto podnikal, měl úspěch a dařilo se mu. V září roku 2015 ale začaly problémy nanovo, byl proto nucen vše prodat za poloviční hodnotu a začít se ukrývat. Důvod zrušení jeho podnikání byl ten, že jeho obchod s oblečením začali navštěvovat lidé s noži a brát si tam oblečení, aniž by za ně zaplatili. V listopadu pak došlo i k takovému útoku na jeho obchod, při kterém byla zničena vitrina obchodu a žalobce byl udeřen do hlavy. I když se obracel na pomoc, nikdo mu ji neposkytl, a to i přesto, že policie byla poblíž. Dotyčný byl také při tomto útoku fyzicky napaden a měl tržnou ránu na hlavě, týden mu trvalo, než se z útoku vzpamatoval. Útočníci, kteří takto žalobce šikanovali, se mu představovali jako členové MHP - Národně lidová strana. Tato strana má ve znaku hlavu vlka, proto se jejím příznivcům často přezdívá „Vlci“. Kvůli svému náboženství pak žalobce ve své vlasti zažil slovní výhrůžky. Stalo se to tak, že jeho obchod měl jako jediný otevřeno během doby modliteb, toho si všimli jistí černě odění muži s vousy. Tito mu sdělili, že jeho víra není taková, jaká by měla být, neboť nevěnuje čas modlitbě a pokud se to nezmění, hrozí mu smrt. Celkově u něj byli dvakrát, ale žalobce netuší, o koho se vlastně jednalo. Po tom, co zažil, se bojí do vlasti navrátit, obává se svého zabití. V pohovoru dále vyšlo najevo, že jeden z jeho čtyř kamarádů, s kterými se účastnil výše popsaných politických akcí strany HDP před volbami, byl unesen čtyřmi lidmi, mučen a zabit. K tomuto činu se později přiznal muž závislý na drogách, který jako důvod vraždy uvedl obranu cti jeho ženy. Ohledně výše popsaných útoků na žalobce, tento blíže sdělil, že se celkově jednou obrátil na pomoc k policii, která následně zatkla muže, který měl u sebe žalobcův ukradený mobilní telefon. Policie ale nic neučinila a nijak mu nepomohla. Při dalších napadeních jeho osoby mu bylo vyhrožováno také v tom směru, aby se na policii již neobracel, jinak to bude mít ještě horší. Po zavření jeho obchodu s oblečením se žalobce ukryl u své tety a čekal na vyřízení svého víza. To mu zprostředkovaně zařídila skupina z ambasády ČR i přes to, že žalobcova cílová země pro žádost o mezinárodní ochranu bylo Německo, neboť tam má své blízké. To, že stát, který vízum udělil je i odpovědný za žádost daného člověka o mezinárodní ochranu, dotyčný

nevěděl. Proto žádal o mezinárodní ochranu nejdříve v Německu, a až ex post se dozvěděl, že bude poslán do ČR. Důkazy pro své tvrzení nemá. Také sdělil, že finanční problémy ve své vlasti neměl, byl dobře zabezpečen a podnikal. Svého práva na kontrolu pohovoru využil. Pokud jde o podrobnosti obsahu pohovoru a jeho průběhu, správní orgán odkazuje na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení.

Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Konkrétně vycházel ze zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie - „Turecko, základní informace, aktéři ochrany vnitřního přesídlení“ z února 2016; Zprávy MV Velké Británie - „Turecko, K. etnický původ“ z února 2016; Výroční zpráva Komise USA pro svobodu vyznání - Turecko z 2. května 2016; Zpráva CSW - Svoboda náboženského vyznání Turecko 2016 z dubna 2016. Žalovaný dále shrnul rozhodná tvrzení v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že byl žalobce napadán v městě G. a o okolnostech útoků na jeho osobu mluvil v souvislosti se svým podnikáním. Žalovanému z výpovědi žalobce vyplynulo, že se měl dostat do konfliktních situací v městě G. pro svůj etnický původ a náboženské vyznání. Pro jeho náboženské vyznání se mu dostalo slovních výhrůzek od mužů, které není schopen určit. Pro svůj K. původ se žalobce domnívá, že byl napadán příslušníky strany MHP, tzv. Vlky, či přinejmenším různými lidmi, kteří se mu při útocích jako členové této strany představovali. Aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu zákona o azylu, musí být původcem pronásledování státní orgán nebo organizace ovládající daný stát či jeho podstatnou část. O soukromé osoby se může ve vztahu k pronásledování jednat pouze v okamžiku, kdy státní orgány nejsou schopny prokazatelně zabránit pronásledování dotyčného ze strany těchto osob nebo takové pronásledování samy podporují. Také se musí plně zohlednit skutečnost, v jaké oblasti státu k pronásledování došlo a jaké jsou možnosti uvedené osoby pro přemístění v rámci vlastního státu.

Z výpovědi žalobce je správnímu orgánu patrné, že tento měl být vystaven situačním útokům na svoji osobu v lokalitě města G. (mnohamilionové metropoli na východě Turecka) pro svoji K. etnicitu. K charakteru chování bezpečnostních složek k jeho případu pak správní orgán podtrhává skutečnosti, že žalobce se na samotnou policii obrátil pouze jednou a tato následně zadržela muže, který měl u sebe jeho odcizený mobilní telefon. I přes údajné mnohačetné další útoky na jeho osobu a zejména pak na jeho obchod s textiliemi, se ale žalobce více na policii neobrátil, k okolnostem v pozdější době pouze sdělil, že při jeho napadení a zničení obchodní vitríny byla policie poblíž a její chování bylo pasivní. Jestli tento byl v letech 2014 a 2015 ve své zemi skutečně šikanován příslušníky strany MHP, jak sám vypověděl, pak žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nevyužil ve své zemi všech ochranných mechanismů, které mu zákony jeho země nabízejí a které má ve své vlasti k dispozici. Stejně tak žalovaný v tvrzeních žalobce nevidí okolnosti, které by nasvědčovaly, že by tento byl vystaven cílenému pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Policie v Turecké republice je profesionální organizovaný sbor, který dokáže zaručit vymáhání zákona, jak dosvědčuje zpráva MV Velké Británie (Turecko, základní informace, aktéři ochrany vnitřního přesídlení z února 2016) Žalovaný uzavřel, že dotyčný má ve své vlasti mechanismy pro ochranu své osoby před kriminální nebo teroristickou činností, a těchto je třeba využít primárně. To se v případě žalobce zcela jednoznačně nestalo a tento většinově setrval pasivní při hledání jeho ochrany u autorit jeho státu. Obdobně žalovaný přistoupil i k tvrzení dotyčného ohledně verbálního vyhrožování pro jeho odlišnost ve víře. Pokud tento zažíval ve své vlasti slovní

vyhrožování smrtí, ale přitom byl k tomuto chování nečinný a nevyhledává pomoc od autority, která je mu v jeho vlasti nabízena pro jeho ochranu, žalovaný nemohl dojít k závěru, že by mu takováto ochrana neměla být poskytnuta, kdyby o ni dotyčný skutečně zažádal. Při zvážení popisu skutečností sdělených žalobcem žalovaný dospěl dále k názoru, že v dané věci jde o případ lokálního charakteru, neboť tento se po celou dobu jeho výpovědi zmiňuje o útocích na jeho osobu v lokalitě města G. Jako řešení své situace tento zvolil vycestování ze své země a hledání ochrany pro svou osobu pod jurisdikcí jiného státu. Žalovaný upozornil, že Turecko je země s více jak 80 miliony obyvateli, žijících v různých lokalitách, na venkově či metropolích. K. obyvatelstvo je přitom zastoupeno plošně.

Z výpovědi žalobce, evidence žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR a ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení. Žalovaný konstatoval, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl se neuděluje. Žalovaný se dále zabýval i podmínkami pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Žalovaný se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný uzavřel, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Žalovaný v případě žalobce posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalovaný připustil, že ve východních oblastech Turecka, zejména v blízkosti hranice se Syriskou arabskou republikou, existuje stav zvýšeného napětí a vojenské aktivity, zcela jistě se ale nejedná o vnitřní ozbrojený konflikt, či přímo válečný stav. Pokud by žalobce měl i přesto obavy o svůj život z důvodů vojenských aktivit na východě své země, odkud pochází, může zvolit pro své přesídlení v rámci jeho vlasti jiné místo, kde je bezpečnostní situace zcela stabilní, ať už by se jednalo o některou z tureckých mnohamilionových metropolí, jako je Izmir, Antalya, Ankara, Bursa, Konya, atd. nebo lokality ve vnitrozemí, či při jižním, západním a severním pobřeží. Stejně tak je žalovanému známo, že Turecká republika není ve válečném stavu s žádným jiným státem. Z výše uvedených informačních zdrojů jako i veřejného zpravodajství je tedy žalovanému známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

III. Žaloba

Ve včasné podané žalobě žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného považuje žalobce za rozhodnutí, vydané v rozporu se zákonem. Nebyl mu vysvětlen smysl řízení ani způsob zjišťování důkazů v řízení. Žalovaný žalobci nesdělil, jakým způsobem lze prokázat požadované skutečnosti, co je pro žalobce dostačujícím důkazem pro rozhodnutí ve věci stejně jako způsob zjištění důkazů. Důkazy, jež zajistil žalovaný pro rozhodování ve věci žalobce, byly tendenční a neodpovídaly realitě v zemi původu žalobce. Dokumenty, jež žalovaný použil jako zdroj informací jsou vzhledem k překotně se měnící situaci v Turecku zastaralé, když uvedené podklady zejména neodrážejí situaci K. menšiny, a alevitů obzvláště, v Turecku v souvislosti s válkou v sousední Sýrii, do nichž turecká armáda aktivně vstoupila

právě za účelem potlačení tamního K. obyvatelstva a zejména pak k situaci po pokusu o státní převrat v Turecku, když jedna ze skupin obyvatel jež byla nařčena z podílu na něm, a která je z tohoto důvodu i perzekuována je právě K. menšina Turecku. Žalovaný současně mohl vycházet i ze zpráv světových tiskových agentur, které denně píší obecně o stavu lidských práv v Turecku a konkrétně pak i o tom, že turecký vládnoucí režim považuje příslušníky K. menšiny za separatisty a provládně orientované obyvatelstvo (když jde o většinu ne K. obyvatelstva Turecka) dává nevybíravě (velmi často i násilím) najevo příslušníkům K. menšiny, že je nežádoucí. Žalobce dále zdůraznil, že v Turecku byl politicky aktivní v podpoře pro K. hnutí, když se účastnil demonstrací a dokonce aktivně roznášel letáky. Žalobce současně uvedl, že byl v Turecku pronásledován a opakovaně fyzicky napadán právě pro svůj etnický původ, když dokonce musel dvakrát ukončit své do té doby prosperující podnikání. Žalobce jednoznačně uvedl, že jeho problémy nastaly poté, co se začal politicky angažovat, a tudíž oprávněně spojoval své problémy se svojí politickou angažovaností. Dále žalobce uvedl, že se po napadeních své osoby obrátil na turecké orgány, ty však nikdy nic nevyšetřili, a nebyly schopny zabránit tomu, aby k opakovaným útokům proti žalobci docházelo. Žalobce nemůže souhlasit s argumentací žalovaného, že žalobci nehrozí žádná závažná újma při návratu do Turecka, když žalobce sám byl opakovaně napaden způsobem, jež jej na životě ohrožoval, a orgány Turecké republiky, na něž se obrátil jej nebyly schopny ochránit před dalšími útoky.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkazuje na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru včetně ostatního spisového materiálu. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jsou útoky údajných příslušníků strany MHP (Národně lidová strana) na jeho osobu a výhrůžky pro jeho odlišné náboženské vyznání.

Po provedeném správním řízení nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobce mohl ve vlastní pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žádné takové potíže žalobce neuvedl. Z výpovědí žalobce je patrné, že tento neměl být napadán z důvodu uplatňování svých politických práv a svobod, ale z důvodů své etnicity. Vyhrožováno mu pak rovněž mělo být v souvislosti s jeho vírou od neznámých osob, nikoliv pro uplatňování politických práv a svobod. Další politické aktivity již žalobce nezmínil. Žalobce se měl dostat do konfliktních situací v městě G. pro svůj etnický původ a náboženské vyznání. Pro jeho náboženské vyznání se mu dostalo slovních výhrůžek od mužů, které není schopen určit. Pro svůj K. původ se žalobce domnívá, že byl napadán příslušníky strany MHP, tzn. Vlky, či různými lidmi, kteří se mu při útocích jako členové této strany představovali. Žalovaný nejdříve musí uvést tu skutečnost, že aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu zákona o azylu, musí být původcem pronásledování státní orgán nebo organizace ovládající daný stát či jeho podstatnou část. O soukromé osoby se může ve vztahu k pronásledování jednat pouze v okamžiku, kdy státní orgány nejsou schopny prokazatelně zabránit pronásledování dotčeného ze strany těchto osob nebo takové pronásledování samy podporují.

K charakteru chování bezpečnostních složek k jeho případu pak žalovaný podtrhl skutečnost, že žalobce se na samotnou policii obrátil pouze jednou a tato následně zadržela muže, který měl u sebe jeho odcizený mobilní telefon. I přes údajné mnohačetné další útoky na jeho osobu a zejména pak na jeho obchod s textiliemi se ale žalobce více na policii neobrátil, k okolnostem v pozdější době pouze sdělil, že při jeho napadení a zničení obchodní vitríny byla policie poblíž a její chování bylo pasivní. Jestli žalobce byl v letech 2014 a 2015 ve své zemi skutečně šikanován příslušníky strany MHP, jak sám vypověděl, pak nevyužil ve své zemi všech ochranných mechanismů, které mu zákony jeho země nabízejí a které má ve své vlasti k dispozici. Stejně tak žalovaný v tvrzeních žalobce nevidí okolnosti, které by nasvědčovaly, že by tento byl vystaven cílenému pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalobce má ve své vlasti k dispozici mechanismy pro ochranu své osoby před kriminální nebo teroristickou činností, a těchto je třeba využít primárně. To se v tomto konkrétním případě zcela jednoznačně nestalo a žalobce většinově setrval pasivní při hledání jeho ochrany u autorit jeho státu. Obdobně žalovaný přistupuje i k tvrzení žalobce ohledně verbálního vyhrožování pro jeho odlišnost ve víře. Pokud žalobce zažívá ve své vlasti slovní vyhrožování smrtí, ale přitom je k tomuto chování nečinný a nevyhledává pomoc od autority, která je mu v jeho vlasti nabízena pro jeho ochranu, žalovaný nemůže dojít k závěru, že by mu takováto ochrana neměla být poskytnuta, kdyby o ni žalobce skutečně zažádal. Pokud tedy žalobce hovořil o dvojím verbálním vyhrožování ke své osobě z důvodu víry, přičemž k těmto výhrůžkám zůstal pasivní a v podstatě je nijak nereflektoval, pak žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován z náboženských důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Stejně tak se žalovaný neztotožňuje s tvrzením žalobce, že A. jsou v Turecké republice zabíjeni.

Pokud se jedná o doplňkovou ochranu, její neudělení tedy podrobně žalovaný rovněž odůvodnil v napadeném rozhodnutí. Námitky žalobce v tomto směru považoval žalobce za spekulativní. Jak plyne ze samotného rozhodnutí, tak i protokolu o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, jsou obstarané informace naposled vydané a aktuální, přičemž i v samotném rozhodnutí je rovněž zevrubně rozebrán i neúspěšný pokus o puč v Turecku z léta 2016. Sám žalobce ve správním řízení tyto informace nezpochybnil. Také se jedná o nezávislé informační zdroje, které obsahují i negativní hodnocení, takže žalovaný nevybíral žádné tendenční informace proti žalobci, resp. jedná se o ucelený a vyvážený pohled na společenské poměry v Turecku. Rovněž platí, že žalobce byl vždy na příslušných místech v průběhu správního řízení řádně poučen v souvislosti s provedenými úkony tak, jak je dokumentováno ve správním spise, a to včetně poučení v samotném protokolu o pohovoru ze dne 15. 2. 2016. Jak z uvedeného vyplývá, má žalovaný za to, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti či nebyl postupem žalovaného zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí bylo dle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.

Krajský soud ve věci nařídil **jednání**, jehož se zúčastnili jak zástupce žalobce i žalovaného, tak i žalobce osobně. Jednání byl přítomen ustanovený tlumočník. Krajský soud vyslechl přednesy procesních podání obou stran a poté shrnul obsah soudního a správního spisu. Ze správního spisu žalovaného především vyplývá, že byl se žalobcem sepsán protokol o pohovoru k žádosti ze dne 15. 2. 2016, z něhož vyplývá, že žalobci bylo uděleno poučení ve smyslu § 25 písm. d) zákona o azylu a bylo mu dáno poučení o možnosti přetlumočení protokolu. V rámci pohovoru žalobce pohovoru k žádosti uvedl svá tvrzení o výhrůžkách v zemi původu (okradení, napadení nožem, zbití po mítinku...). Následně prodal provozovnu, k čemuž už mělo dojít konci roku 2014 a pak si otevřel nový obchod s oblečením v jiné části města. Protože měl opět potíže, obchod prodal v září 2015. Žalobce dále tvrdil, že navštěvoval pochody strany PDP/HDP (Lidově demokratická strana). Žalobce je přesvědčen, že byl napaden lidmi ze strany MHP (Národní lidové strany), tzv. Vlky, neboť se tak při útocih představovali. Žalobce má za to, že by měl problémy všude v Turecku, neboť je K. a A. Uvedl, že má rodinu v Německu, kde také žádal o udělení mezinárodní ochrany, nicméně měl české vízum. Dále jsou ve správním spisu založeny zprávy o zemi původu, z nichž nejpodstatnější je Zpráva Norského helsinského výboru – 11/2015 – Právo na svobodu vyznání v Turecku (07/14 – 06/15), Zpráva MV UK únor 2016 – Turecko – Základní informace vč. aktérů ochrany či vnitřního přesídlení, dále Zpráva MV UK únor 2016 – Turecko – K. etnický původ. Konečně je třeba poukázat na protokol o seznámení se s podklady ze dne 1. 11. 2016, při němž žalobce další podklady nenavrhoval.

Zástupce žalobce ve svém vyjádření k obsahu správního spisu uvedl, že žalovaný vycházel z neaktuálních zpráv o zemi původu. K výslovnému dotazu soudu žalobce uvedl, že nyní nemá konkrétní návrh na provedení dalšího dokazování, nicméně pokud by mu soud umožnil dodatečně tento důkazní návrh zformulovat, pak by navrhl doplnit dokazování zprávami z médií o zemi původu. Zástupce žalovaného k tomu uvedl, že zpráv o zemi původu existuje mnoho a situace se průběžně mění, přičemž žalovaný se domnívá, že zprávy založené ve spisu jsou přiměřeně aktuální. Zástupce žalovaného nepovažuje za vhodné soudní řízení dále protahovat, neboť v případě, že by žalobce předložil další zprávy, pak by žalované téhož práva na předložení dalších zpráv využil rovněž. Krajský soud dal následně příležitost žalobci, aby se k věci osobně prostřednictvím tlumočníka vyjádřil, avšak žalobce této možnosti nevyužil. Krajský soud zamítl návrh žalobce na poskytnutí lhůty k předložení návrhu na doplnění dokazování a poté dokazování ve věci ukončil. Po vyslechnutí konečných návrhů ve věci krajský soud přistoupil k rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Dle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, „*bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“

Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že „*[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany*

zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žalobce o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Krajský soud ve světle uplatněných žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí komplexně, neboť žalobce jednoznačně neupřesnil, zda brojí pouze proti rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu, anebo spíše proti neudělení doplňkové ochrany.

Krajský soud se nejprve zabýval tvrzeným porušením tzv. poučovací povinnosti žalovaného. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 2. 2016 je patrné, že žalobci bylo uděleno poučení ve smyslu § 25 písm. d) zákona o azylu a bylo mu dáno poučení o možnosti přetlumočení protokolu. Dále mu bylo poskytnuto poučení o povinnosti poskytovat součinnost ministerstvu a uvádět pravdivé údaje. V průběhu řízení mu byl obsah veškerých relevantních procesních úkonů žalovaného tlumočen do turečtiny. Krajský soud uvádí, že podle jeho názoru byla žalobci poskytnuta veškerá obvyklá poučení, která se podle zákona o azylu žalobci o mezinárodní ochranu mají poskytovat. Jelikož žalobce nijak blíže nekonkretizoval, které poučení a ve smyslu kterého zákonného ustanovení nebylo žalobci uděleno, krajský soud má z uvedeného za to, že tato námitka je nedůvodná. O smyslu řízení jako celku nepochybně žalobce dostačující představu měl, neboť jeho cílem bylo dostat azyl v Německu, kde má rodinu, nicméně v důsledku toho, že měl české vízum, se stala příslušným státem pro vyřízení jeho žádosti Česká republika. Rovněž tak i z jeho výpovědi v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany je zřejmé, že mu je známa podstata institutu mezinárodní ochrany.

V první řadě krajský soud uvádí, že není pravdou, že by žalovaný při hodnocení zjištěných skutkových okolností postupoval selektivně, tzn. vybíral si pouze skutečnosti v neprospěch žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně zřejmé, že žalovaný zvažoval doložené problémy, které v Turecku existují. Žalovaný nijak v napadeném rozhodnutí nezamlčoval, že K. příslušnost a alevitské vyznání mohou představovat skutečnosti, pro něž mohl žalobce zažít v zemi původu určitá příkoří, jak tvrdí. Nicméně tato tvrzená zažitá příkoří nenaplnují pojem pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Pokud žalobce tvrdil, že ho měli ohrožovat i napadnout příslušníci ze strany MHP (Národní lidové strany), tzv. Vlky, žalovaný správně vyhodnotil, že se zde jedná čistě o soukromého původce násilí, před nímž by měl žalobci poskytnout ochranu stát prostřednictvím svých orgánů (srov. čl. 7 Směrnice EP a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011, tzv. kvalifikační směrnice). Nejedná se navíc v případě MHP o politický subjekt přímo napojený na současný turecký režim, ani o organizace, která by snad ovládala nějakou část území Turecka. Krajský soud podpůrně k otázce pronásledování tzv. nestátními původci poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č.j. 7 Azs 14/2007-75, přístupný na www.nssoud.cz. Některé další osoby, které žalobci údajně měly vyhrožovat z důvodu jeho alevitského vyznání, žalobce nedokázal zařadit vůbec („černě odění vousatí muži“). Pokud se žalobce

odvolával na to, že náleží k alevitské menšině (tzn. frakci islámu, která se vyznačuje odklonem od určitých pravidel zastávaných sunnitským islámem), je potřeba zdůraznit, že zprávy o zemi původu obsažené ve správním spisu dokumentují především určitou ekonomickou diskriminaci náboženských center alevitů, přičemž v tomto ohledu by se měla situace v Turecku zlepšovat. Krajský soud poukazuje na čl. 6 písm. c) kvalifikační směrnice, podle něhož mohou nestátní původci být chápáni jako původci pronásledování pouze tehdy, pokud stát či organizace ovládající podstatnou část území státu nejsou schopni poskytnout vnitřní ochranu. Krajský soud v tomto ohledu souhlasí se žalovaným v tom, že zprávy o zemi původu nevypovídají, že by Turecko nebylo schopno zabezpečit účinnou ochranu svým občanům v případě útlu tohoto původu, a to ani v případě, jsou-li příslušníky těchto menšin.

Ohledně provázanosti napadení a vyhrožování žalobci s jeho politickou angažovaností ve straně PDP/HDP (Lidově demokratická strana) krajský soud uvádí, že tyto námitky jsou značně spekulativní. V první řadě žalobce netvrdil, že by se v této straně nějak viditelněji angažoval kromě roznášení letáků a návštěv mítinků, a dále, že by byl vůbec členem této strany či dokonce zastával nějakou funkci. Kromě toho lze v případě HDP usuzovat, že podle zpráv o zemi původu jde o stranu zaměřenou na ochranu zájmů K. menšiny v Turecku, takže samotná žalobcova angažovanost při činnosti tohoto politického subjektu vyhlíží z hlediska důvodů pro to, aby se stal adresátem tvrzených útoků, v podstatě obdobně jako jeho příslušnost ke K. menšině. Pokud žalovaný hodnotil tvrzení žalobce o pronásledování a nebezpečí vážné újmy zejm. z pohledu jeho příslušnosti ke K. menšině a alevitskému vyznání, postupoval podle přesvědčení krajského soudu správně, neboť jeho politická angažovanost a postoje nejsou natolik výrazné, aby bylo možno hovořit o pronásledování žalobce z těchto důvodů.

K tvrzení o zastaralosti zpráv o zemi původu krajský soud uvádí, že žalobce svou námitku nijak blíže nekonkretizoval. Jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno v únoru 2017, je logické, že žalovaný musel nutně vycházet ze zpráv o zemi původu z roku 2016. Žalobce vedl své tvrzení pouze v rovině, že nepochybně existují novější zprávy o zemi původu, s tím, že situace v Turecku se dynamicky vyvíjí v souvislosti s konfliktem v Sýrii, v důsledku něhož se kurská menšina v Turecku dostala do role separatistů. Ani při jednání však žalobce k přímému dotazu soudu nedokázal označit žádné zprávy, které by měly tento vývoj náležitě reflektovat a odrážet zhoršené postavení K. menšiny v Turecku. V této souvislosti krajský soud uvádí, že jakkoliv je jeho povinností ve smyslu čl. 46 odst. 3 tzv. procedurální směrnice vycházet ze skutkového stavu ex nunc, je zároveň třeba, aby žalobce zároveň unesl břemeno tvrzení a označil pro účely soudního přezkumu rozhodnutí o mezinárodní ochraně ty zdroje informací, které měl žalovaný a potažmo návazně také soud vzít v potaz při hodnocení poměrů v zemi původu. Pouhý obecný odkaz na zprávy tiskových agentur k unesení těchto procesních povinností nepostačuje. Ani v řízení o přezkumu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které vykazuje značná specifika oproti standardnímu soudnímu řízení podle § 65 s.r.s. a násl., není úkolem soudu z úřední povinnosti dotvářet nedostatečně konkrétní argumentaci žalobce. Tvrzení žalobce o zhoršení situace v Turecku podle názoru krajského soudu postrádalo tuto potřebnou konkretizaci. Lze tak odkázat na závěry žalovaného, které se opírají zejm. o vyhodnocení zprávy MV Velké Británie „Turecko: K. etnický původ“ z února 2016, která vyznívá v tom smyslu, že i příslušník K. národnostní menšiny se v Turecku může dovolat účinné ochrany svých práv, přičemž může využít i vnitřního přesídlení. Tyto závěry se žalobci nepodařilo jeho žalobní argumentací vyvrátit, a proto krajský soud považuje tuto námitku za nedůvodnou.

Krajský soud dále uvádí, že žalobce evidentně nevyužil všechny možnosti v zemi původu k nápravě své situace. Podle svého tvrzení jednou kontaktoval policii, ale ta mu podle jeho slov nepomohla. Ačkoliv žalobce netvrdil žádné indicie, které by naznačovaly, že by samotní policisté měli žalobci vyhrožovat, aby se na ně neobracel ohledně svého napadení a vyloupení obchodu, žalobce již pomoci policie dále nevyužil (kromě případu s odcizením mobilního telefonu). Vzhledem k tomu, že zprávy o zemi původu dostatečně přesvědčivě vypovídají o funkčnosti turecké policie, nelze mít za to, že žalobce dostatečně využil tzv. vnitřní ochrany (viz k tomu kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 4 Azs 66/2006-42, přístupný na www.nssoud.cz). Bylo povinností žalovaného zabývat se možnostmi vnitřního přesídlení v zemi původu, což také učinil, a ačkoliv by bylo možno očekávat podrobnější zdůvodnění (viz k tomu zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, přístupný na www.nssoud.cz), krajský soud má za to, že v předmětné věci bylo dostačující. Žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že na východě Turecka je možno očekávat problémy v případě žalobcova návratu do vlasti, avšak nic mu nebrání v přestěhování se na jiné místo, kde je bezpečnostní situace zcela stabilní, přičemž jako příklad uvedl turecká města Izmir, Antalya, Ankara, Bursa, Konya, atd. anebo lokality ve vnitrozemí, či při jižním, západním a severním pobřeží. I možnost vnitřního přesídlení žalobce byla tedy žalovaným náležitě pojednána a žalobci se nezdařilo tuto úvahu svou argumentací o příslušnosti ke K. a alevitské menšině účinně zpochybnit.

VI. Závěr a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I uvedeno.

Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

Ve smyslu ustanovení § 58 odst. 2 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve výroku III tohoto rozsudku o odměně tlumočnicka ustanoveného usnesením zdejšího soudu ze dne 22. 6. 2017, č.j. 33 Az 4/2017 - 32. Ustanovenému tlumočnickovi z K. jazyka Ing. Dr. M. B. krajský soud přiznal tlumočné podle náročnosti a míry odborných znalostí potřebných k realizaci tlumočnického úkonu ve výši 700 Kč, a to ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 pol. 1 vyhl. č. 37/1967 Sb. v částce 350 Kč za jednu hodinu (tzn. celkem za dvě hodiny trvání jednání dne 13. 11. 2017). Dále krajský soud přiznal zvýšení tlumočného o deset procent, neboť K. je asijský jazyk, a to ve smyslu § 22 odst. 1 písm. c) citované vyhlášky.

Podle § 28 písm. a) vyhl. 37/1967 Sb. má znalec (tlumočnick), který podává posudek (tlumočnický úkon), má nárok na náhradu cestovních a jiných výdajů, a to podle obecných předpisů o náhradě cestovních, stěhovacích a jiných výdajů při pracovních cestách. Ustanovený tlumočnick uplatnil náhradu za cestu k jednání soudu svým osobním automobilem z L. do Brna a zpět, což činí celkem 604 km. V posuzované věci nelze hodnotit vzhledem k dopravní dostupnosti obou měst cestu osobním automobilem k jednání soudu jinak než jako nezbytnou. Podle doložené kopie technického průkazu vozidla je

průměrná kombinovaná spotřeba tohoto vozu 5,9 l motorové nafty na 100 km. Při výpočtu cestovného krajský soud podpůrně z právní úpravy cestovních náhrad obsažené v § 156 a násl. zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, jakož i vyhlášce č. 440/2016 Sb. účinné od 1. 1. 2017. Vzdálenost z místa sídla zástupce k soudu činí cca 302 km. Krajský soud vycházel tedy z toho, že ustanovený tlumočník spotřeboval na své cestě do místa bydliště žalobce (604 km cesta tam i zpět) cca 35,64 l motorové nafty. Spotřebované pohonné hmoty je třeba vynásobit částkou stanovené průměrné ceny za litr nafty (28,60 Kč) podle § 4 písm. c) citované vyhlášky, tedy po zaokrouhlení celkem 1019 Kč. Krajský soud přiznal žalobci též tzv. základní náhradu za ujeté kilometry (§ 157 odst. 4 zákoníku práce ve spojení s § 1 citované vyhlášky), která je tvořena součinem počtu ujetých kilometrů a paušální částky 3,90 Kč/km, tedy celkem 2356 Kč za ujetých 604 km. Na cestovním náleží ustanovenému tlumočnickovi tedy částka 3375 Kč.

Jelikož ustanovený tlumočník prokázal, že je plátcem DPH, byla mu k přiznanému tlumočnickému přičtena částka připadající na tuto daň ve výši 21% z přiznaného tlumočnického, tedy celkem 161,70 Kč. Celkem náleží ustanovenému tlumočnickovi na odměně a náhradách po zaokrouhlení částka 4307 Kč. Náklady vynaložené na tlumočnické platí stát (§ 59 odst. 2 s.ř.s.), a proto krajský soud rozhodl o povinnosti vyplatit určenou odměnu za tlumočnický úkon a náhradu cestovních výdajů za podmínek uvedených ve výroku IV tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. listopadu 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.